

Svedočenje Desanka Pejčinović

*U okviru sesije 'Javna svedočenja žrtava' na **Desetom forumu za tranzicionu pravdu** u Beogradu 15-16. novembra 2014. godine, iz publike se za reč javila **Desanka Pejčinović**, raseljeno lice sa Kosova. Ona je poslednji put videla svog devetnaestogodišnjeg sina Slobodana 26. marta 1999. godine, kada je posle doručka izašao u grad [Peć/Peja]. Od susedke je čula da je sa albanskim drugovima otišao preko brda.*

„Mi smo spremne da sve oprostimo i da poniženo stojimo zarad istine. Nema ih među mrtvima, nema ih među živima i zato ja molim, ne samo REKOM, nego sve ljude dobre volje, karakterne, širokog srca da nam pomognu. Neizdrživo je čekati na kosti, da mu napravim grob, da mu se odužim kao majka. Možda sam vas opteretila, ali teško mi je, vi ćete me bolje razumeti nego drugi.”

*Desanka je pročitala pesmu **Dragice Majstorović**, kojoj je nestao sin Ivan, učenik III razreda gimnazije u Prištini, 19. avgusta 1999. godine. Njena pesma se zove „Ubico“:*

„Ubico, biće ti oprošteno, samo mi kaži gde si mi sina zakopao,

da li si mu lapski kamen na grudi stavio ili si sipnički pijesak po njemu prosuo?

Možda si ga u moju njivu položio.

Kako si ga osudio, koju si mu krivicu pronašao, šta si mu na kraju rekao,

da li si mu oči svezao ili si smelo u lice dete gledao?

Ni ljubav još nije spoznao, ni žilet nije kupio da bi bradu obrijao, da mu naraste stalno je čekao.

Ubico, reci mi, da li se na smrtnom času Bogu pomolio, da li je majku dozivao?

Kakvu si mu smrt odredio, da li si ga streljao, jer samo dete je bio, kako si mogao?

Ubico, biće ti sve oprošteno, samo mi kaži gde si ga sahranio, ispod kog drveta si mu život ugasio, kojom si ga travom ozelenio, kako si kući otišao i decu pomilovao?

Kad si moje dete ubio, kako si noćas spavao, da li si moje čedo sanjao?

Ubico, biće ti sve oprošteno, samo mi kaži gde si mi sina pokopao; ili si mu srce na svetskoj pijaci proda?”

[Integralna izjava]

Desanka Pejčinović: „Ja sam Desanka Pejčinović iz Peći, majka sam Slobodana, deteta otetog u gradu u kojem je odrastao. Predstavnica sam Udruženja kidnapovanih i ubijenih na Kosovu i

Metohiji. Teško je, 15 godina, mnogo je teško za nas, za majke, za žrtve, za nas su ti naši članovi porodice i te žrtve juče oteti i ubijeni. Mi moramo nastaviti svom snagom ovako kako smo se borili više od 15 godina. Dakle, borba neće prestajati, ali, nažalost, gotovo da su svi roditelji otete dece pomrli, a nisu saznali istinu. Ja sam očekivala, a i sve naše porodice, mnogo više od REKOM-a. Mi smo očekivali da ćemo, ne samo preko REKOM-a, nego i preko drugih institucija, domaćih i stranih, mnogo brže se približiti istini. Ja sam lično, kao i porodice našeg udruženja, očekivala... Znae, nama je REKOM ovde blizu, Fond za humanitarno pravo je blizu, mi smo se hvatale i dalje se hvatamo za svakog. Čak i neprijatelja ne smatramo neprijateljem ukoliko će nam pomoći da se približimo istini. Teško je živeti 15 godina u neizvesnosti. Članovi naših porodica su oboleli i živimo svakodnevno u grču, taj grč nikako ne prestaje. Ja hoću da kažem, a pokušaću da ne odužim, jer ima i drugih, da su naše žrtve tako ponižene, a da se nimalo nismo približili istini, a prošla je decenija i po. I ono što sam ja lično, a i sve porodice mog udruženja, na šta smo mi spremni zarad istine... Mi smo spremni, pogotovo mi roditelji koji ne znamo za tu svoju mladu decu od četrnaeste godine pa nadalje, ne znamo ništa, mi smo spremni da kleknemo i ponizimo se zbog naše dece, da oprostimo zarad istine ili barem da se približimo istini.

U vezi sa opraštanjem, jedna mama iz Prištine, Dragica Majstorović, zamolila me je da vam pročitam pesmu koju je ona napisala, vezano za njenog sina Ivana koji je otet u Prištini ispred zgrade, dok je stajao sa svojom ličnom torbicom da krene u raseljništvo. Nema ga i dan danas, ne zna se njegova sudbina, evo, čujte, na šta smo mi majke i naše porodice spremne. Njena pesma se zove „Ubico“:

„Ubico, biće ti oprašteno, samo mi kaži gde si mi sina zakopao,

da li si mu lapski kamen na grudi stavio ili si sipnički pijesak po njemu prosuo?

Možda si ga u moju njivu položio.

Kako si ga osudio, koju si mu krivicu pronašao, šta si mu na kraju rekao,

da li si mu oči svezao ili si smelo u lice dete gledao?

Ni ljubav još nije spoznao, ni žilet nije kupio da bi bradu obrijao, da mu naraste stalno je čekao.

Ubico, reci mi, da li se na smrtnom času Bogu pomolio, da li je majku dozivao?

Kakvu si mu smrt odredio, da li si ga streljao, jer samo dete je bio, kako si mogao?

Ubico, biće ti sve oprašteno, samo mi kaži gde si ga sahranio, ispod kog drveta si mu život ugasio, kojom si ga travom ozelenio, kako si kući otišao i decu pomilovao?

Kad si moje dete ubio, kako si noćas spavao, da li si moje čedo sanjao?

Ubico, biće ti sve oprašteno, samo mi kaži gde si mi sina pokopao; ili si mu srce na svetskoj pijaci proda?.”

Mi smo spremni da sve oprostimo i da poniženo stojimo zarad istine. Nema ih među mrtvima, nema ih među živima i zato ja molim, ne samo REKOM, nego sve druge ljude dobre volje, karakterne, širokog srca, da nam pomognu. Neizdrživo je čekati na kosti, da mu napravim grob, da mu se odužim kao majka. Možda sam vas opteretila, ali teško mi je, vi ćete me bolje razumeti nego drugi.“